

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. január 1.
(hétfő)**

Horváth Géza

JÉZUSI ÚJÉV

Énekek: 191; 283,1-3; 342,1; 462

Lekció: Mt 4,12-17

Alapige: Mt 4,17

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, mennyei Atyánk, köszönjük, hogy Téged hívhatunk segítségül ennek az évnek az első napján, első istentiszteletén.

Nem tudjuk, mit hoz ez az év számunkra, de azt tudjuk, hogy Te szereted a gyermekeidet és hívásod hangzik még messze földeken. Azt tudjuk, hogy akik Téged szeretnek, azoknak bármi történik az életükben, javukra fog szolgálni.

Magasztalunk Téged, Urunk, hogy egészen bizonyosak lehetünk abban, hogy hűséged megáll. A hegyek eltávozhatnak, a halmok is inoghatnak, ami látszólag stabil, az is instabillá válhat; csak egyetlen dolog marad meg örökké, az a szeretet és szövetség, amelyet velünk kötöttél, amelybe kegyelemből befogadtál, és amelyre nézve azt ígérted, hogy abban meg fogod őrizni és meg fogod tartani a Te gyermekeidet. Köszönjük, hogy ebben az évben is ilyen biztonságban lehet a mi életünk. Kérünk, Téged, Urunk, hogy akik még ezt nem tudják vagy nem ismerik, velük különösen beszélj erről, hogy ne habozzanak, a kegyelmi időt kihasználva jöjjenek, amíg lehet, amíg szabad.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy megélhettük ennek az évnek az első napját. Szeretnénk majd a végén is Téged magasztalni és Téged áldani, mert minden, ami történni fog ebben az évben, az a Te jóságodról, igazságodról, szentségedről fog nekünk tanúbizonyságot tenni.

Köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében ünnepelhetjük ezt az első napot. Együtt emelhetjük fel szavunkat, szívünket Hozzád, együtt figyelhetünk az ige üzenetére. Könyörülj meg rajtunk, Urunk, és a legfontosabbat kérjük: a Te jelenlétedet, amely mindig megvidámít, éltet, bátor szívet ad!

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten igéjét, a mai napra kijelölt újszövetségi igeszakasz egy részéből, a Máté írása szerinti evangélium 4. fejezetéből, a 12. versről a 17. verssel bezárólag: *„Mikor pedig meghallotta Jézus, hogy János börtönbe vettetett, visszatért Galileába; És odahagyva Názáretet, elméne és lakozék a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain; Hogy beteljesedjék a mit Ésaiás próféta mondott, így szólván: Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl, a pogányok Galileája, A nép, a mely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és a kik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támad. Ettől fogva kezdte Jézus prédikálni, és ezt mondani: Térjetekek meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa.”*

Kedves testvérek, engedjétek meg, hogy ezen az újévi istentiszteleten felolvasott igeszakaszról öt üzenetet elmondjak. Az volt az érzésem, hogy jó lenne a mai alkalommal csak címszavakban, tőmondatokban elmondani azt, amit Isten akar nekünk üzeni. Mi van ebben a néhány, mai igeversben elrejtve? Ilyen üzeneteket kaptam és láttam meg benne: először is arról szól, hogy Isten tovább viszi megkezdett munkáját. Másodszor arról olvashatunk ebben a szakaszban, hogy Isten tervei meg fognak valósulni. A harmadik üzenete az igének az lesz, hogy az Úrnál nincs elkerülendő hely. A negyedik: ahol Jézus Krisztus van, ott világosság támad, mert Ő maga a világosság. Az ötödik üzenet pedig az lesz, hogy adjon Isten nekünk ebben az évben, naponkénti megtérést.

Ebben az öt üzenetben össze lehet foglalni azt az újévi programot, azt az előre mutató irányt, melyet Isten igéje elénk ad a mai napon is. Olyan jó ebben az igében, testvérek, amikor azt olvassuk: Keresztelő Jánost börtönbe vetették; akkor Jézus visszatért Galileába, otthagya Názáretet és elment a tengerparti Kapernaumba, a Zebulon és Naftali hatáira. Ebben az igében van emberi gonoszság, és van isteni kegyelem és segítség.

Keresztelő János börtönbe vettetett – igazságtalanul. Isten gyermeke, aki ki mondja az igazat, aki figyelmeztet, aki megtérésre hív, azt elhallgattatják és börtönbe vetik, de a mai igénk olyan biztató számunkra, mert a mai világunkban sem a gonoszságé az utolsó szó. Hiszen amikor Keresztelő János börtönbe vették, akkor Jézus színre lép. Folytatja ott, ahol János abbahagyta és hirdeti ugyanazt, amit János hirdetett; azért, mert az ige hirdetésének folyamatosnak kell lennie. Azért, mert emberi gonoszság miatt nem állhat meg Istennek a terve, és nem állhat meg emberi rosszindulat miatt az igehirdetés folyama.

Amikor Keresztelő János börtönbe vették, Jézus színre lép és elmegy Galileába, Kapernaumba, Zebulon és Naftali határába, és elkezdti ugyanazt hirdetni, amit János hirdetett: *„Térjetekek meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa!”* Nem kell félni, ha az Isten igéje ugyanarról beszél nekünk. Egészen addig nem kell félni, míg az az életünkben végbemegy, hogy aztán Isten mást és újat mondhatson.

Egyszer egy gyülekezet küldöttsége bement az espereshez, és azt mondta: tegye már el a mi papunkat a gyülekezetből, mert mindig ugyanazt mondja! Megkérdeztük az esperest: hát mit mond? Az nem jut eszünkbe. Na, akkor menjenek és hallgassák addig, míg el nem tudják mondani!

Jézus Krisztus nem egy új programmal áll elő, hanem ugyanazzal, amivel János. Az Isten igénye az ember irányában nem változott: Hozzá térjen és Vele éljen – ez az Isten akarata, és Jézus Krisztus is ugyanezt mondja. Lehet, hogy sokan mondják, hogy ezt már hallottuk. De nem az a kérdés, hogy mit hallok, hanem az, hogy mennyire veszem komolyan, és mennyire végzi el bennem a maga munkáját Isten igéje.

Olyan szép ez a jelenet: Jézus Krisztus elmegy Galileába, Kapernaumba, Naf-tali és Zebulon határaitra azért, mert ezt a helyet úgy hívták, hogy a „pogányok Galileája”. Volt ennek alapja, hiszen amikor az asszírok leigázták ezt a földet, akkor az ottani lakók szétszóródtak. Idegeneket telepítettek oda – pogányokat –, akik elkeveredtek és ez a földterület ilyenné lett; keveredett, idegen vallású, pogányok által lakott földdé, amit hallatlanul lenéztek a jeruzsálemiek. Egyszer megkérdik Jézustól: Te is galileus vagy-é? Ezt a földet le lehetett nézni, meg lehetett vetni, el lehetett kerülni, és Jézus odamegy, elkezd hirdetni az Isten igéjét.

Ezért, testvéreim, a mai igének hadd legyen az az üzenete számunkra, hogy ha Jézus Krisztust akarjuk követni, és Őt szeretnénk az életünkben győzedelmes Úrként tisztelni, akkor nekünk is hasonlóan kellene gondolkodni. Vagyis, ott is hirdessük Isten igéjét, ahol azt gondoljuk, hogy nincs értelme, mert nagyon sokan úgy gondolták, hogy ott nincs értelme hirdetni. Vannak olyan helyek, ahol térdre hullnak az ige előtt, ahol elég egyetlen mondatot mondani; de ilyen kemény, pogány, istentelen helyeken nem érdemes hirdetni az Isten igéjét. Mennyire rácsafol erre a Szentírás: amikor Jézus elmegy arra a helyre, amelyet mások megvetnek; amikor Pál apostol Korinthusban hirdeti az igét. Tudjuk, hogy nagyon nehezen akart odamenni Pál. Az a Pál, aki a Krisztusért és az ige hirdetés munkájában égett el, Korinthusba nem akart menni, mert Korinthus is ilyen hely volt: tele bűnnel, fertővel, világiassággal, erkölcstelenséggel. De Isten azt mondta neki: nekem sok népem van abban a városban! Lehet, hogy ebből még semmi nem látszik, de a hit nem is a láthatókra néz, hanem a láthatatlanokra. Lehet, hogy ebből semmi nem tűnik ki és Pál tele van félelmekkel. Isten megbíztatja, és azt mondja: ne félj Pál, hanem hirdesd az igét, mert nekem sok népem van ebben a városban!

Testvéreim, tanuljuk meg az igéből, hogy ahol legnagyobb a sötétség, ott van legnagyobb szükség a világosságra, és az Isten országának munkásai és Isten gyermekei kötelesek olyan helyeken is hirdetni Isten igéjét, ahol emberileg és látszólag nincs értelme. Bár látszólag elutasítóak, de ha az Úr munkájában vagyunk, akkor az Úrra bízunk azt a munkát, amit Ő el akar velünk végeztetni. Isten országának a munkásai nem az eredményekkel kecsegtető lehetőségeket választják, hanem azt választják, ahol nagyobb a szükség erre a fényre.

Az énekeskönyvünkben, a 472. éneknek van egy ilyen versszaka: „Lelkek éjét oszlatni fényvel: Reád az Úr ezt bízta, lásd, S azt, hogy hozz Krisztus szent nevével, A bűnösnek szabadulást.” Ez az ige inspiráljon bennünket arra, hogy ha vannak olyan helyek és területek, ahol sötétség van, Isten azért gyújtott világosságot a szívedben, hogy ezt a fényt és világosságot vidd be oda. Nem a sötétség fog hozzád jönni, hanem neked kell menni a sötét helyekre. Jézushoz nem jöttek az ottani emberek, hanem Ő ment el Zebulon, Naftali határaitra, amelyet úgy hívtak, hogy a „pogányok Galileája”.

Ebből az igéből, ebben az esztendőben vegyük komolyan, hogy van olyan feladat, amit nekünk kell vagy kellene elvégezni! Nem gondolsz erre, hogy van olyan hely, van olyan munka, van olyan feladat, van olyan küldetés, van olyan szolgálat, amit neked kell vagy kellene elvégezni? Itt hadd emeljek ki egy gondolatot: **A hűség nem az elvégzett munka értékében van csak, hanem az elvégzendő feladat vállalásában mutatkozzon meg.** Mi mindig azt gondoljuk, hogy a hűség azt jelenti, hogy valamin hű vagyok. Van egy elvégzett feladat, munka, szolgálat, és majd a végén el lehet mondani, hogy hű voltam vagy hűtlen. Beszél erről a Biblia, hogy a végén valóban van értékelés: jól vagyon, jó és hű szolgám; vagy pedig gonosz és rest szolga. De, testvéreim, ebben az igében azt kell meglátunk, hogy nekünk nem a feladatban és a szolgálatban kell csak hűségessé lenni, nemcsak arról van szó, hogy légy hűségessé ahhoz, amit elvállaltál, hanem arról, hogy: légy hűségessé az Úrhoz és vállald el! A hűség már előzze meg az én szolgálatomat!

Még egyszer mondom: nem a szolgálatra nézve értékel csak az Úr – hogy hűségessé vagy valamilyen szolgálathoz –, hanem azt mondja: légy hűségessé az Úrhoz, és ezért kezdj el szolgálni Neki! Hát mit olvasunk itt az igében? Jézus a feladathoz volt hű? Nem, az Atyához; hogy beteljesedjék az, amit Ézsaiás mondott. Tehát nem a feladathoz volt csak hű az Úr itt, hanem azért volt hű, mert belekezdett a feladatba. Azért volt hű Fiú és engedelmes. Nem azért mert végbevitte a Golgota keresztjét, hanem mert elvállalta örök időknél előtte. Világ teremtése előtt elvállalta – ezért volt hű az Atyához Jézus Krisztus.

Testvérek, ebben az évben is tanítson bennünket ez az ige, hogy nemcsak a feladatban lehetek hű, hanem hű lehetek már akkor, amikor elkezdek valamilyen feladatot vagy szolgálatot, valamilyen küldetést, az igének a továbbmondását és hirdetését. Mi sokszor azt szoktuk mondani az ilyen emberekre, hogy „hűségessé elvégezte a feladatát.” Ez a mai igénk fényében másként fog hangzani. Az lenne jó, ha azt tudnánk mondani: hűségessé elvállalta a feladatát, mert Jézus erre biztat ma bennünket ezen az igén keresztül. Ő hűségessé elvállalta a feladatot. Nem a feladathoz kell hűségessé lenni, hanem az Úrhoz, aki feladatot ad az Ő gyermekének!

Nem az a lényeges, hogy ki hogyan látja Zebulon és Naftali földjét... Egyébként, ezen a vidéken egy nagy gazdasági fellendülés volt akkor, Jézus korában. Gazdasági fellendülés, ugyanakkor lelki hanyatlás. Figyeljük meg, ez nagyon sokszor jár együtt. Én nem vagyok szociológus és társadalomtudós, de azért nagyjából látjuk ezt a mai korunkban, hogy ahol gazdasági fellendülés van, ott lelki hanyatlás kezdődik.

Gazdasági fellendülés, jólét, meggazdagodás, haladás, eredmények; és ugyanakkor ugyanaz az ember tudja azt mondani leginkább: nincs szükségem semmire. Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és bízok önmagában, a tehetségemben, az erejemben, a szerencsémemben, bárkiben és bármiben, csak az élő Úrban nem. Ahol gazdasági fellendülés van és lelki hanyatlás, oda kell igazán az evangélium, és Isten gondoskodik arról, hogy ott legyen evangélium.

Úgy szeretem azt, amikor megkapjuk a Külmissziói Híradót, és ott vannak benne azok a misszionáriusok, akik – mondjuk Liebenzellből, de most mondhatnék más missziós szervezeteket is – valahol a világon szolgálnak. Mert Isten gon-

doskodik arról: Zebulon és Naftali földjén hirdessék az evangéliumot. Lehet, hogy nekünk nem kell menni a világ végére; hosszú útra, távoli kilométereket megtenni a föld másik részére; lehet, hogy neked Zebulon és Naftali földje a saját hazád. Jézus is elmegy Galileába, elmegy a saját hazájába. Elmegy az Övéihez, de az Övéi nem fogadják be Őt. Nincs próféta tisztesség nélkül, csak a saját maga hazájában – ezt is tudjuk. De testvérek, ez az év, ez a mai ige azért inspiráljon bennünket arra, hogy van nekünk kötelességünk! Pál apostol nem úgy gondolkodik, hogy neki feladata az evangélium hirdetése, hanem ahogy a Rómabeliekhez írt levelében mondja: kötelességem. Ne tévesszük össze a kettőt! Én azt hiszem, hogy a kötelesség az sokkal több és sokkal nagyobb, mint a feladat. A kötelesség személyre szóló, személyesen rád terhelt isteni felelősség az evangélium hirdetésére, és Pál azt mondja: köteles vagyok görögöknek, barbároknak, bölcseknek, nektek is, kik Rómában vagytok az evangéliumot hirdetni. Köteles vagyok, mert az az Isten hatalma minden hívőnek üdvösségére.

Mindenütt van Zebulon és Naftali földje – kicsiny falukban, nagyvárosok csillogó, elit negyedeiben, mert ne felejtsetek el, hogy a gazdasági fellendülés nem jelent feltétlenül lelki erősödést is! És fordítva is igaz lehet: szegény és nyomorult vagyok, de az Úr gondot visel rólam.

Jézus Krisztusban annyi világosságot tudunk vinni valahova, amennyiben Jézust visszük valahova. Annyi fényünk lesz, amennyit az Ő fényéből veszünk, és annyi világosságunk, amennyit az Ő világosságából kapunk.

Isten munkája nem fog megállni ebben az évben sem. Milyen nagyszerű dolog! Keresztelő Jánost börtönbe vetik – Jézus elindul; és ha majd Jézust megfeszítik – akkor jön Pünkösöd, akkor jönnek ezrek; és amikor elindul a keresztyénüldözés – akkor azt mondják: a keresztyének vére magvetés. Sok minden megállhat ezen a földön és tönkre mehet, csődbe mehet, de egyetlen dolog nem: az Isten munkája folyamatos és folytonos lesz ezen a földön.

Végül, hadd beszéljek arról: mit hirdet Jézus Zebulonnak és Naftalinak? Azt, hogy *„térjete meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa!”* Attól még nem lesz új évéd, mert a naptárad ezt mutatja, hogy január 1-je van, és attól még nem lesz boldog új évéd, mert valaki ezt kívánja, de hogyha Valaki belép az életedbe, akkor igen. Ha Jézus Krisztus belép a hétköznapijainkba, akkor boldog új évünk lesz, mert ez az ige ezt jelenti. Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa, amely belépett ebbe a bűn alá rekesztett világba. Hogyha ezt lefordítjuk a mi személyi számmal, meg adószámmal ellátott életünkre és személyiségünkre, akkor így hangzik: Jézus Krisztus belép az életedbe, mint Zákeuséba. Olyan szép az az ige: Zákeus, ma nékem a te házadnál kell maradnom... Zákeusnak attól kezdve lett újév, új élet, új reménység, mert Valaki belépett az életébe.

Ez, hogy térjete meg, nem azt jelenti, hogy te csinálj valamit először, hanem engedd, hogy Jézus tegyen valamit az életedben. Azt jelenti először: be akarok lépni az életedbe. Be akarok lépni a kapcsolataidba, a tudatodba, az érzéseidbe, de nem azért, hogy átmossam azt, hanem hogy megtisztítsam azt minden hamisságtól. Vallásos vagy fanatikus emberekre szokták mondani, hogy átmosták az agyát. Néha ránk is mondják, hogyha valaki túl sok igét olvas, túl sokat hallgatja azt, túl sokat szolgál: átmosták az agyát! Milyen jó, hogy mi arról beszélhetünk, hogy Jézus

megmosta a gondolkodásunkat. Megtisztított minket minden hamisságtól, és akkor lesz újévünk, hogyha 365 megtérésünk lesz ebben az évben, minimum. Sokáig nem értettem én sem, hogy miért mondták azt a reformátorok annakidején – 500 éve már –, hogy a hívő ember élete naponkénti megtérés. Egy évben 365 megtérés.

A reformátorok nem azt emelték ki, hogy először mikor tértél meg, hanem azt kérdezték a hívőktől: naponta odatérsz-e Jézus Krisztushoz, aki odatért hozzád, mert ez azzal kezdődik. Nem azzal, hogy térjetelek meg, hanem azzal, hogy Jézus tér oda az emberhez; hogy elmegy Zebulon és Naftali határára; hogy Ő odafordul felénk, megszólítja őket; hogy terve van velük; hogy világosságot visz a halál árnyékának völgyében ülőkhöz. Mit jelent az árnyék? Az árnyék nyári nagy melegben nagyon jó. Azt jelenti, hogy valami van a nap és köztem – akár egy esernyő, akár valamilyen sötétítő –, hogy a nap ne süssön rám. A halál árnyéka mit jelent? Azt, hogy a halál van ott, Isten és köztem, és milyen nagyszerű, amikor belép az élet ebbe a világba, hogy elvegye a halált, hogy világosság támadjon, hogy ne legyen köztünk semmi. A halál ne legyen köztünk.

Jézus azt mondja, amit Keresztelő János mondott – ezért nagyon érdemes rá figyelni – térjetelek meg, mert elközelgetett a mennyek országa. Mi is a megtérés? A hitvallásunk nagyon jól összefoglalja a 88. kérdésnél. A Biblia szerint a megtérés: bűnbánat. A bűnbánatnak pedig a jelentése az, hogy az óembert öldöklöm, és az új embert felöltözöm. Olyan szépen mondja a hitvallásunk: az óember levetkezése, az új ember felöltözése. Ez a kettő együtt.

Mi az óember öldöklése? Három dolog: a bűnbánat, a bűn gyűlölése és az attól való elfordulás. Ezt a Szentlélek cselekszi a szívben. Felismerteti a hívővel a bűnt, aztán meggyőzi a bűnöst, hogy ezzel Istent megbántotta. Nagyon szép példa erre az, amikor odaáll Dávid elé Nátán próféta, akit Isten küld, és a Szentlélek felismerteti Dáviddal, hogy én vagyok az. Különböznél mi nem is ismernénk magunkra. Valaki így mondta: „annyira megszoktuk a bűnt, hogy szinte magunkra sem ismerünk – én vagyok.” A Szentlélek megismertet; és ebből lehet megismerni, ha valaki az Úr, mert abban, Isten Szentlelke bűnné fogja tenni a bűnt. Aztán Isten Szentlelke szomorúvá fogja tenni az ilyen embert, de nem azért elsősorban, mert vétkezett, hanem azért, ahogy Dávid mondja: „Ellened vétkeztem”. Az ilyen ember, akinek ilyen megtérésre van szüksége az újévnek minden napján, az már szereti Istent. Úgy, ahogy az a gyermek, aki szereti az édesanyját vagy az édesapját, és hogyha ellene tesz valamit, akkor az fájni fog neki. Miért? Azért mert szereti. Aki nem szereti, annak nem fog fájni. Dávid, az Isten gyermeke olyan irtózatossá, fertelmes bűnt követ el, de az a döntő, hogy a Szentlélek által ő ezt felismeri. Szomorúvá teszi az Isten Szentlelke, és ő eldönti, hogy ezt el fogja hagyni.

A bűn gyűlölése az attól való elfordulás és bűnbánatra való indítás... Elmondja: bevallottam hűtlenségemet az Úrnak. A bűnbánatnak van egy „értelmi” része, hogy amit Isten bűnnek nyilvánít, azt én is annak nyilvánítom. Van egy „érzelmi” része, hogy megbántottam Istent, és van egy „akarati” része, hogy nem akarom többé elkövetni.

Ez Jézus Krisztus újévi igéje: térjetelek meg, és öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust! Nemcsak a bűnbánat a nagy kérdés itt, hanem Jézus Krisztus felöltözése;

öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra. Ebben az egyetlen szóban, hogy „megtérés”, mindez benne van. Adja az Úr, hogy naponként eljussunk erre és a naponkénti megtérésünk, tulajdonképpen a megszentelődésünk folyamatává váljon; Jézus Krisztus képéhez, lényéhez és szentségéhez való igazodás legyen a mi számunkra. Ne csak énekeljük, hogy alázatos és szelíd szeretnék lenni, mint Ő, hanem engedelmes, Néki élő gyermeke is szeretnék lenni ebben az esztendőben.

Újból és újból kelj fel, ha elbuktál ebben az évben, újból és újból szánd oda magad, testvérem, Jézusnak! Ennyi a megtérés. A naponkénti megtérés, a naponkénti harc, mert mihelyt felkelünk reggelente ennek az évnek a 365 napján, minden arra fog törekedni, amit az énekíró így írt meg: bár „kísért öntelt világod: Jöjj, engem jobban szeress!” Amire Jézus Krisztus int bennünket az igében, az pedig az, hogy Őt szeressük. „Ó, hadd szeresselek Hűn s igazán! Ím így esdekelek, Későn, korán.” – ekkor lenne boldog új évünk.

Jézus Krisztus nemcsak kívánja ezt a boldog újévet, hanem kínálja nekünk. *„Térjete meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa!”* Ő ennek az országnak az ajtaját megnyitotta számunkra; átvisz ebbe az országba, mint halálból az életre, sötétségből a világosságra. Ebben az esztendőben ne felejtsük el, testvérek, munkálkodjon úgy Isten Szentlelke a szívünkben, hogy naponként tudjunk Felé fordulni, Előtte hódolni, Tőle kapott feladatunkat elvégezni.

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, olyan könnyelműen vesszük sokszor a hívő életet, bocsásd meg nekünk! Kérünk, hogy Szentlelkeddel támogass, erősíts bennünket, hogy igéd tudjon vezetni ennek az évnek minden napján; hogy odaszánjuk magunkat Neked azért, mert Te hűséges voltál hozzánk; azért, mert hűséged végtelen – ahogy olyan sokszor zengjük; és mert a Te kegyelmedből élünk, mozgunk és vagyunk.

Kérünk, hogy adj nekünk több szentséget, Urunk, több béketűrést, több hitet Benned! Adj nekünk több engedelmességet ebben az évben, hogy mindazt, amit ránk bízol, és amivel megbízol Te magad bennünket, azt vegyük komolyan! Sőt, kérjük is, hogy hol akarsz látni, mit akarsz mondani, hogyan akarsz lehajolni valahova.

Bocsásd meg Urunk a restségünket, hitványságunkat, hitszegésünket! Bocsásd meg, hogy önmagunk körül forgunk, és önmagunknak élő emberek vagyunk nagyon sokszor, pedig úgy kellene, hogy többé másnak nem élek én, csak az Úrnak.

Segíts, Urunk, hogy ebben az esztendőben valóban Neked és Érted tudjunk élni! Kérünk, hogy küldj bennünket oda, ahova szeretnéd, hogy eljusson az evangélium! Győzz le bennünk minden akadályt: mindent, amit odateszünk a Te akaratod elé, amivel megmagyarázzuk a dolgokat, amivel kivédjük a Te igédet! Összetört és alázatos szívért kérünk.

Köszönjük, hogy be akarsz lépni az életünkbe, a szívünk lakója akarsz lenni, Urunk. Olyan nagy ajándék, kegyelem, kiváltság – fel sem tudjuk fogni talán ennek a lehetőségét, örömét, gazdagságát –, hogyha Jézus Krisztus ott van; Te magad ott vagy az életünkben. Olyan nagyszerű dolog, hogy így is igényt tartasz ránk.

JÉZUSI ÚJÉV

Amikor hevertünk bűnben és mocsokban, akkor is igényt formáltál ránk; megvetél, felvettél, megmostál, megtisztítottál, Urunk.

Kérünk, hogy ebben az évben is hirdettesd a megtérés igéit, hogy az emberek közül sokan Hozzád térjenek, és akik ezt az ígét meghallják, azok éljenek Általad, Benned, Neked. Könyörülj meg, Urunk, ezért rajtunk!

Áldd meg ezt az esztendőt a mi számunkra, töltsd meg Te tartalommal! Nem gazdagságot kérünk, Urunk – és szegénységben se járass bennünket –, de azt kérjük, adj meg minden szükségést – ami testünkre, lelkünkre nézve szükséges –, amit jónak látsz! Kérünk, hogy hadd legyünk mi hálás, Neked mindent megköszönő gyermekeid!

Könyörülj gyülekezetünkön is ebben az esztendőben, Urunk! Adj hűséget számunkra a feladat elvállalásához és teljesítéséhez. Kérünk Téged a betegeinkért, gyászolókért: vigasztald, bátorítsd, erősítsd őket! Köszönjük, hogy Te vetted el felőlünk azt, ami elválasztott Tőled, Atyánk, a halált, és lehet nekünk üdvösségünk és örök életünk.

Tied legyen minden hála, dicséret, dicsőség, magasztalás, örökkön-örökké.

Ámen.

462. ének

Silcher F., 1789–1860.

Csak ve-zess, U-ram vé-gig és fogd ke-zem,
Míg bol-do-gan a cél-hoz el-ér-ke-zem,
Mert nél-kü-led az én e-rőm oly ke-vés,
De hol te jársz e-lőt-tem, nincs ret-te-gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, :/: Tedd örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked, Ki szemlehuynya téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érze: :/: A vak homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Hausmann Júlia, 1826–1901.